

بیانیه پاریس

در تاریخ ۶ و ۷ آذرماه برابر با ۲۶ و ۲۷ نوامبر ۲۰۰۴ همایشی با شرکت شماری از فعالین و مبارزان سیاسی منفرد گروه ها و سازمانهای سیاسی از کشورهای اروپا در پاریس برگزار گردید. حاضرین در این همایش پس از بررسی اوضاع سیاسی ایران و جهان و رایزنی گسترده، بر پایه اصول و مشترکات زیر، آمادگی خود را برای همگامی و هم آهنگی با همه نیروهایی که در مبارزه با رژیم جمهوری اسلامی در راستای تحقق دموکراسی در ایران تلاش می کنند، بیان داشتند.

- ۱- حفظ تمامیت ارضی ایران،
- ۲- برقراری دموکراسی و حاکمیت ملی،
- ۳- نفی نظام جمهوری اسلامی در کلیت آن،
- ۴- حفظ و رعایت مفاد و مصوبات منشور جهانی حقوق بشر،
- ۵- جدایی دین از حکومت،
- ۶- تعیین نوع نظام آینده کشور پس از برکناری جمهوری اسلامی با انجام یک همه پرسی ملی،
- ۷- برقراری روابط و مناسبات متعارف بین المللی بر اساس حفظ منافع و مصالح ملی ایران،
- ۸- رد و مخالفت با پدیده تروریسم در ابعاد ملی و جهانی.

در رابطه با اتخاذ راهکارهای سیاسی برای برکناری جمهوری اسلامی، حاضرین در همایش بر سر موارد زیر با تفاهم کامل به توافق رسیدند:

- ۱- تحریم برگزاری هرگونه انتخاباتی از سوی نظام حا کم کنونی.
- ۲- شناخت نقاط ضعف حاکمیت جمهوری اسلامی و گزینش شیوه های ویژه مبارزه در راستای شکل گیری یک پیکار سیاسی گسترده مردمی.
- ۳- تهیه و تبلیغ و انتشار گفتمان های رسانه های جهانی، بویژه پیرامون مسایل سیاسی روز ایران.
- ۴- پشتیبانی پیگیر از جنبش های ضد استبدادی زنان، دانشجویان، جوانان، فرهنگیان، کارگران و عشایر و دیگر قشرهای ایرانی.
- ۵- ایجاد روابط و مناسبات مستمر با احزاب و گروههای سیاسی، اجتماعی و فرهنگی برون مرزی و همچنین سیاستمداران و حکومتگزاران کشورهای جهان آزاد بخاطر بیان واقعیت های جامه زیر ستم ایران و توجه دادن آنان به مسئولیت مشترکی که در قبال دفاع از حقوق بشر و حرمت انسانی دارند.
- ۶- بررسی پیگیر و مراودات و مناسبات جمهوری اسلامی با کشورهای جهان در عرصه فرهنگی، سیاسی، اقتصادی، بویژه در رابطه با برقراری قراردادهائی که مغایر با منافع و مصالح ملی و حقوق ملت ایران است و لغو کلیه این قراردادها پس از سرنگونی جمهوری اسلامی از سوی حکومتی که برآمده از گزینش آزاد مردم ایران است.

بقیه در ص ۳

سرنوشت حرکت های غیر مردمی ... بقیه از ص ۱

- ۳- چرا هیچیک از شخصیت های آزادیخواه از جبهه ملی و حزب ملت ایران پای این فراخوان امضاء نگذاشته اند؟
 - ۴- مردم که دوبار با عدم شرکت در انتخابات به کلیت نظام اسلامی پاسخ «نه» داده اند و بار سوم نیز با تحریم کوبنده دیگری عقیده خود را قاطع تر بیان خواهند داشت، چرا باید در یک همه پرسی آنها برای تشکیل مجلس مؤسسان شرکت کنند؟
 - ۵- کجای قانون اساسی جمهوری اسلامی تشکیل مجل مؤسسان را پیش بینی کرده است؟
 - ۶- آیا با حضور و تسلط حکومت اسلامی، امکان برگزاری یک همه پرسی آزاد در ایران وجود دارد؟ اگر دارد چرا سرنوشت نظام و بود و نبود آن به همه پرسی گذارده نشود؟
 - ۷- اگر امضاء کنندگان از اعمال گذشته خود پشیمان شده اند، چرا گذشته خود را محکوم نکرده و به آگاهی ملت نرسانده اند؟
 - ۸- چنانچه امضاء کنندگان صادقانه اعتقاد دارند که در گذشته اشتباه کرده اند بهتر است اکنون در پایان صف کسانی که اشتباه نکرده اند قرار گیرند تا تجربه اندوزی نمایند.
 - ۹- آیا امضاء کنندگانی که معتقدند تاکنون اشتباه نکرده اند، با قرار گرفتن در رأس نهضت آزادیخواهی، با اشتباه مجدد نهضت را از مسیر حرکت خود منحرف نخواهند ساخت؟
 - ۱۰- چرا تنظیم کنندگان و حمایت کنندگان این فراخوان را بیشتر آن کسانی تشکیل می دهند که در فاجعه انقلاب اسلامی، سپس دفاع از رفسنجانی و هشت سال پیش از خاتمی دخالت مستقیم یا غیرمستقیم داشته اند؟
 - ۱۱- می گویند امضاء کنندگان فراخوان، چون در ایران زندگی می کنند، نمی توانند یک همه پرسی برای سرنوشت نظام را مطرح نمایند. پرسشی که پیش می آید این است که چه لزومی دارد آنان که نمی توانند خواسته های مردم را بیان کنند فراخوان بدهند؟
 - ۱۲- چرا آنان که در تنظیم فراخوان شرکت داشته اند، از گذاردن نام خود پای آن خودداری کرده اند؟
 - ۱۳- همزمانی انتشار فراخوان را در شرایطی که دنیا متوجه تلاش های سردمداران جمهوری اسلامی در جهت دست یابی به جنگ افزارهای اتمی است به چه چیز می تواند تعبیر کرد؟
 - ۱۴- چرا آن گروه از رسانه های خبری که مدافع این فراخوان هستند، فرصت در اختیار صاحب نظران و آگاهانی که دلایلی در رد آن دارند نمی گذارند؟
 - ۱۵- همکاری میان برخی از مشروطه خواهان خارج کشور را با برخی از وابستگان به جناح اصلاح طلب چگونه می توان توجیه کرد؟
- بزرگترین زیان این فراخوان تفرقه و تشتتی بود که میان مردم و اپوزیسیون خارج از حاکمیت پدید آورد که بسود نظام حاکم بر کشور است.
- خواست مردم برکناری حکومت استبدادی مذهبی، جلوگیری از تکرار هر نوع استبداد در آینده ایران، تحقق آزادی و استقرار حاکمیت ملی است و درباره این اصول هیچ گونه سازش و عقب نشینی نخواهند کرد. ♦

جامعه دمکراتیک نه جرم سیاسی دارد نه زندانی سیاسی